

ԱՐԹՈՒՆ ԿԵՑԷՔ

"Արթուն կեցե՛ք, վասնզի չե՛ք գիտեր գողը երբ պիտի գայ"

Ո՞վ է այն անձը որ Բու Բնացած աստեղը, կամ գործով տուներդ հեռու եղած պահում կուգայ կը Բանդէ տանդ դռները եւ պատուհանները եւ կը կողոպտէ ինչ որ ունիս: Այդ անձը կը կոչեն գող: Գողը այն արհեստաւորն է որ իր գողնալու գործին մէջ ձեռնհաս է, վարպետ դարձած է: Հոգ չ'ընէր թէ ի՛նչքան վնաս կը հասցնէ հանգիստ եւ խաղաղ ապրողներուն: Ան ձրիակեր է, անկկարագիր է, ծոյլ է եւ օրէնքը ոտնակոխ ընող է:

Դժուար է գողութիւն ըրած ժամանակ զինք՝ ձերբակալել: Յաճախ ոստիկանութիւնը շարաքներով, տարիներով կ'աշխատի գտնելու զինքը դատարան տանելու համար: Մտածենք վայրկեան մը. եթէ այս ճարպիկ գողը իր ճարպիկութիւնը գործածէր իր քրտինքով դրամ շահելու, ո՞րքան մեծ յաջողութիւն ձեռք պիտի ձգէր: Բայց ան կը մախրմտորէ ապրիլ այդ ատելի կեանքը:

Գողը միայն տուներէ մերս ապրանք գողցողը չէ, այլ իրեն տրուած աշխատավարձին փոխարէն քաւարար գործ չ'արտադրող գործաւորն ալ գող է: Ան աշխատանքի ժամերը գործելով չի լեցնիր, դանդաղ կը գործէ, կամ զանազան պատճառներով փոխարձակներով գործի ալ չ'երթար: Կը ստանայ իրեն խոստացուած ամսականը, բայց չ'արտադրէր: Մոյլ մարդիկ կան ամէն ասպարէզի մէջ: Ուսուցիչը մերկայ կ'ըլլայ դասարանին մէջ, բայց անտեղի եւ անպատշաճ խօսակցութիւններով ժամանակը կ'անցնէ: Խանութպանը ամէն տեսակի ապրանք կը դնէ խանութին մէջ, բայց չ'ընտրէր լաւագոյնը, եւ մոյմիսկ այդ ալ կը ծախէ սուղ գինով:

Հոգեւորականը իր ժամանակը կ'անցնէ պաշտօնատան մէջ՝ սպասելով որ իր ծխականները զինք փնտռեն, փոխանակ կորսուածներու ետեւէն երթալու եւ զանոնք եկեղեցիին կապելու: Անոր կատարած արարողութիւնները հետզհետէ կը կորսնցնեն իրենց գրաւութիւնը եւ հոգեւոր գորութիւնը, վասնզի ան ամերածեշտ պատրաստութիւնը չի կատարէր ծեսին սկսելէ առաջ:

Այս մարդիկը՝ եւ շատ ուրիշներ, իրենց ասպարէզին մէջ ուղղամիտներ եւ խղճամիտներ չեն. կը գործեն ա՛յնքան քիչ որքանով կրնան խաբել գործատէրը: Այսպիսիներու ըրածն ալ տեսակ մը գողութիւն է եւ Բնագատելի: Մէկ քան յստակ է սակայն, օրը պիտի գայ երբ ամէն մարդ՝ որ աշխարհ եկած է, պիտի կենայ Աստուծոյ դատաստանին առջեւ: Ինչպիսի՞ տեղեկագիր պիտի մերկայացնէ Աստուծոյ, որպէսզի արժանանայ արքայութեան մէջ բնակելու:

Աշխարհի վրայ երբ գողը բռնուի, կը դատաւարտուի եւ քանտ կը մետուի: Բայց երբ Աստուծոյ դատաստանին առջեւ կենալով չ'արդարանայ, անոր ստանալիք քաժինը յաւիտեական տանջանքն է:

տառապանք պիտի ըլլայ: Ուրեմն ի՞նչ պէտք է ընել: Արթուր կենալ եւ հսկել, վասնզի չենք գիտեր թէ գողը երբ պիտի գայ: Ե՞րբ պիտի գայ մեր ժամանակը այս աշխարհէն հեռանալու, ե՞րբ պիտի գոցենք մեր աչիքը եւ ամէն բան հոս ձգելով պիտի անցնինք միւս կեանքին:

Ի՞նչ պէտք է ընել: Այրիւ ուղիղ կեանք, ապրիւ աստուածահաճոյ կեանք, ապրիւ օրը օրին համոզուած ըլլալով որ յաջորդ վայրկեանը վաղուան օրը, կրնայ իմ վերջին ժամս ըլլալ: Այրիւ կեանքը ամբողջական նուիրումով, առանց աչքը քաղցածութեան ուրիշի ունեցածին վրայ աչք ունենալով, նախանձելով եւ չարաստութեամբ: Այրիւ իբր լոյս որդի առնելով խաւարը եւ հեռու մնալով սիրելէ ամէն ինչ որ մեր հոգիները եւ մարմինները կ'արատաւորէ, դրամապաշտութիւն, անբարոյութիւն, օրինազանցութիւն, ապստամբութիւն:

Ուրեմն, ինչ որ Յիսուս կը շեշտէ արթուն մնալու մասին առակը խօսած ժամանակ, այն է որ գողը երբեք չի յայտարարեր թէ քաղաքի ո՞ր մասին մէջ գտնուող տունները պիտի կողոպտէ: Միայն ու միայն ինք գիտէ օրն ու ժամը եւ տեղը: Այլապէս, ըլլալ տանտէրը եւ կամ ռասիկանութիւնը անհրաժեշտ ֆայլերը պիտի առնէին իր գողութեան գործը ձախողեցնելու համար:

Այդ առակով Յիսուս կը շեշտէ մարդու մշտապէս պատրաստ ըլլալու պարագան: Ո՞վ գիտէ ժամն ու տեղը Յիսուսի վերադարձին. եւ ո՞չ ոք Նոյնիսկ երկմէի հրեշտակները կամ մարդու որդին, չեն գիտեր այդ: Որոշումը պահ կը մնայ Հօր Աստուծոյ հոգիին մէջ: Երբ Ան որոշէ, աշխարհի վրայ աստամայի իշխանութիւնը վերջ պիտի գտնէ եւ ուր պիտի հաստատուի Աստուծոյ թագաւորութիւնը:

Ի՞նչ է թիւր, արդեօք, աշխարհի վրայ բնակող մարդկութեան որ կը հաւատայ այս խօսքին: Հապա մենք՝ հայերս, մեզմէ քանինն էր կը հաւատան: Երանի մեծ ըլլար այդ թիւր: **«Արթուն կեցե՛ք»** կ'ըսէ Յիսուս: Արթուն կենալով պաշտպանած կ'ըլլանք մեր հոգիները, զօրացուցած կ'ըլլանք մեր հաւատը եւ կը դիրացնենք այդ Աստուծոյ թագաւորութեան հաստատումը: Աղօթենք եւ խնդրենք աստուածային ոյժ եւ կարողութիւն այս նպատակին հասնելու համար: Ամէն:

Հրագի Առակը

«Մի՛թէ մրազը անկողնի տակ կը դնեն, եթէ ոչ աշտանակի վրայ, որպէսզի ամէն բան լուսաւորէ»
(Մարկոս Դ 21)

Լոյսը կեանքի հիմնական պէտքերէն մէկն է: Առանց լոյսի կարելի չէ կեանք ունենալ, այդպէս մութի մէջ ամէն բան խառնակ փնակ պիտի ունենայ: Արեւապաշտութեան կրօնը մեր նախահայրերուն ծանօթ էր: «Պարսիկները՝ հինգերորդ դարուն, պահանջեցին մեր քրիստոնեայ դարձած հայերու կրակապաշտութեան կրօնին դարձը: Անոնք մերժելով մերժեցին այս պահանջը եւ որ պատճառ եղաւ Վարդանանց նակատամարտի սկիզբ առնելուն ուր մեր կրօնը մեր հայրերու համար դարձաւ պաշտպանելի իրողութիւն: Առանց Գրիստոսի լոյսին ապրելու

սարսափը մղեց մեր երանելի հայրերը որ ի գին իրենց կեանքին պաշտպանեն տիեզերքի լոյսը եղող զՅիսուս Քրիստոս Փրկչի բարոգաձ հաւատքը եւ հետեւին Ամոր միջեւ մահ:

Լոյսը բնութեան ստեղծագործութիւնը տեսանելի կը դարձնէ մարդկութեան, ուղղութիւն կուտայ նամբողմբում, կը զգուշացնէ բոլորը որ չ'իյնան վտանգի մէջ: Աւագակներ, գողեր լոյս աչիւ վարագործութիւն ընելէ հետո կը մնան, վասնզի կը վախճան որ կրնան ձերբակալուիլ եւ դատաւարի առջեւ հանուիլ դատապարտուելու եւ քանտարկուելու համար:

Քրիստոնեան կը նայի լոյսին եւ անոր ետին կը տեսնէ զԱստուած որ մէջտեղ քերաւ գայմ, դրաւ այնքան քարձր եւ հեռու տեղ՝ տիեզերքի մէջ, ուր ոչ մէկ բան կարող է անոր արգելիլ ըլլալ, եւ ան պսպլէս՝ ազատութեմ, ի յայտ կը քերէ ստեղծագործութեան ամէն մի առարկայ:

Կան մարդիկ, սակայն, որ խաւարը կը նախընտրեն լոյսէն որոնց միտքերը չար մտածումներով լեցուած են, քարիք ընելու մասին չեն կարող մտածել: Այսպիսիներ լոյսը ցած տեղ կը դնեն միայն իրենք վայելելու համար յայտնաբերութեան: Անձնասիրութիւն չէ՞ այս, որ չ'ուզեն ուրիշներն ալ մասնակից դարձնել լոյսի տուած քարիքներուն:

Աստուած մարդը ստեղծեց տալով անոր քաղմաթիւ շնորհներ, սակայն մարդ անկատ քողուց այդ բոլորը եւ իր անձնական կամքը աւելի վեր նկատեց Աստուծոյ կամքէն, եւ ինկաւ մեղքի մէջ: Մարդ յոբանջանայ այդ մեղաւորութիւնը ծածկել այնքան կը հեռանայ զինք՝ ստեղծողէն, նմանելով մութը նախընտրող մարդուն: Ինչո՞ւ չ'անդրադառնալ որ ուշ կամ կանուխ ամէն ինչ երեսան պիտի գայ, եւ ինք ոչ միայն Աստուծոյ, այլ մարդոց առջեւ պիտի դատապարտուի:

Աստուծոյ մեզի պարգեւած շնորհներու կարգին կը գտնենք ճշմարտախօսութիւնը, մարդասիրութիւնը, քարի նկարագիրը, արդարամտութիւնը: Աստուծոյ թանկագին արժեքներն են որոնք մեր օրերու տառապանքները եւ մտահոգութիւնները կը թեթեւցնեն եւ զմեզ կը մօտեցնեն Աստուծոյ՝ մեր երկնաւոր Հօր եւ մեր Փրկչին Յիսուսի Քրիստոսի:

Մենք ալ՝ որ կը վստահիմք Իր խօսքին, այս լոյսին մէջ քաժիմ պիտի ունենանք, որովհետեւ Ինք յայտարարեց. "Պա՛հ է լոյսը. փայլեցէ՛ մարդոց առջեւ այնպէս որ ամենք տեսնելով ձեր քարի գործերը փառաւորեն ձեր Հայրը որ երկնքի մէջ կը գտնուի:" (Մատթէոս 5:14, 16)

Կ'ուզեմ հարցնել, ով Քրիստոնեայ, ի՞նչ է փափաքդ, լոյսի՞ մէջ բնակիլ եւ Տէրը ունենալ իբր առաջնորդ, թէ ապրիլ Անկէ հետո՞ խաւարի մէջ եւ չարը ունենալ իբր բա պաշտպանը: Ժամն է որ որոշես:

ՇԱՀԷ Ա. ՔՀՆ. ԱԼԹՈՒՆԵԱՆ